

Από τον Κώστα Φέρρη

ferris@otenet.gr

Υπεράσπιση της Αλχημείας για μία Μυθολογική Αστρολογία

*Οι αληθινοί αλχημιστές δεν μετατρέπουν
το μολύβι σε χρυσάφι. Μετατρέπουν τον κόσμο σε λέξεις*

William H. Gass

Εκινάμε με την προϋπόθεση πως αναγνωρίζουμε την αξία της Αστρολογίας, χωρίς προκαταλήψεις, που επιβίωσε τόσες χιλιάδες χρόνια με τη σοβαρή ενασχόληση σοβαρών ανθρώπων, που ούτε αλλοπαρμένοι μπορούν να χαρακτηρισθούν, ούτε τσαρλατάνοι. Φυσικά και υπήρξαν –και ακόμα υπάρχουν- σε πολύ μεγάλο ποσοστό αυτοί που επεχείρησαν -και ακόμα επιχειρούν- να εκμεταλλευτούν την ευπιστία των ανθρώπων, είτε για να κερδοσκοπήσουν, ή ακόμα για να ικανοποιήσουν τη ματαιοδοξία τους σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα. Όμως αυτό το φαινόμενο, το βρισκόμε σ' όλα ανεξαιρέτως τα επαγγέλματα, σ' όλες τις ειδικότητες και σ' όλους τους προβληματισμούς, και κανείς δε σκέφτηκε ν' αμφισβητήσει την αξία της ιατρικής λ.χ. επειδή υπάρχουν χιλιάδες γιατροί-χασάπιδες κατά την κοινή έκφραση.

Αυτού του είδους τη δυσφήμιση και απαξίωση, υπέστη (και υφίσταται ακόμα) σε πολύ μεγάλο βαθμό η Αλχημεία, αφού κυριάρχησε σ' αυτήν η πρακτική όσων επιχειρούσαν να μετατρέψουν το μολύβι σε χρυσάφι, χωρίς άλλη πνευματική διεργασία. Και γυρίζουν την πλάτη πολλοί σοβαροφανείς επιστήμονες, στο γεγονός πως ακόμα και σήμερα, ίσως προπαντός σήμερα, η Αλχημεία κρύβεται πίσω από πολλά ανθρώπινα επιτεύγματα, και πολλά (αν όχι τα περισσότερα) από τα πράγματα που βρίσκονται σε καθημερινή χρήση από τον άνθρωπο.

Πιο πρόσφατο φαινόμενο, είναι η χρήση και λειτουργία της λεγόμενης interactivity στην ψηφιακή λογική και τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, μιάς λειτουργίας που βρίσκεται στον πυρήνα της Αλχημικής σκέψης, και είναι η βασική λειτουργία της Αλχημικής διεργασίας.

Απ' όλες τις «μεθόδους» αναλυτικής –ή ακόμα και «προφητικής» για να μη φο-

βόμαστε τις λέξεις- σκέψης, που αφορούν την αυτογνωσία και επιχειρούν τη σύνδεση του Μακρόκοσμου με τον Μικρόκοσμο, τρεις είναι οι σημαντικότερες και αποτελεσματικότερες, στις οποίες δεν κυριαρχούν οι διαισθήσεις και άλλα απροσδιόριστα «μαγικά» στοιχεία:

Α) Η Αστρολογία. Μία μέθοδος που εξετάζει την αλληλεπίδραση (ιδού και ο όρος της *interactivity*) ανάμεσα στο τρισυπόστατο σώμα του ανθρώπου, και τα ουράνια σώματα. 12 Ζώδια x 12 Ωροσκόπους, που πολλαπλασιαζόμενα με τους πλανήτες και άλλα «σημεία» (Δεσμοί, Μαύρη Σελήνη, Μαύρος Ήλιος κ.λ.) μας δίνουν περισσότερα από 1.500 σημεία σχέσεων, διασταυρώσεων και υπολογισμών, που κάνουν εκ πρώτης όψεως την Αστρολογία να φαίνεται Χαοτική και αδιέξοδη.

Β) Η Καμπάλα και το Ταρώ. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, έχομε να κάνομε με 22 μόνο αρχετυπικά «σημεία», το καθένα με τις δικές του αρχετυπικές σημασίες των εκδηλώσεων του ανθρώπου, και αυτό τις κάνει να φαίνονται πιο αποτελεσματικές. Προσωπικά είμαι επιφυλακτικός και με τις δύο αυτές μεθόδους, αφ' ενός μεν γιατί λειτουργούν με κυρίαρχη τη διαδικασία της Τύχης, χωρίς άλλη στατιστική ή πειραματική επαλήθευση, και αφ' ετέρου γιατί τόσο με την Καμπάλα όσο και με το Ταρώ, η ανάλυση περιορίζεται στις εκδηλώσεις του ανθρώπου και μόνο, χωρίς άλλες συνδέσεις με τον «έξω –απ' αυτόν- κόσμο».

Γ) Αλχημεία. Εδώ έχομε να κάνομε με μία πραγματικά μινιμαλιστική μέθοδο, αφού τα βασικά της «σημεία» είναι $2 \times 2 = 4$, και η «κίνηση» της αλληλεπίδρασης εκδηλώνεται μόνο στα δύο απ' αυτά. Και δεν πρέπει να παρασυρθούμε από τα διάφορα στάδια της Αλχημικής διαδικασίας (*nigredo*, *albedo*, *citrinitas*, *rubedo*, *distillatio*, *calcinatio* κ.λ. κ.λ.), γιατί αυτά αποτελούν απλά και μόνο μιά αποθήκη βοηθημάτων και εργαλείων, στα οποία ο αλχημιστής προσφεύγει κατά βούλησιν, και επιλέγει αυτά που του χρειάζονται κατά τις προσωπικές του επιλογές. Αυτό κάνει και τα γνωστά ως τώρα «αλχημικά δοκίμια» να είναι εξαιρετικά σκοτεινά, αφού το κάθε ένα «αλχημικό έργο» ακολουθεί τις προσωπικές ιδιαιτερότητες του αλχημιστή, και αυτά τα έργα δε μπορούν να ομαδοποιηθούν.

Από την αρχή της γραπτής κατάθεσης της ανθρώπινης σκέψης ως τις μέρες του Kircher και του Newton, η «λογική» μέθοδος σκέψης ήταν ενιαία. Οι συγγραφείς, φιλόσοφοι ή άλλο, αντιμετώπιζαν το αντικείμενό τους από όλες τις απόψεις, με επίκεντρο τον ίδιο τον άνθρωπο. [Μαθηματικά](#), Γεωμετρία, Φυσική, Χημεία, Γεωλογία, Γεωγραφία, Κοσμολογία, Αστρονομία-Αστρολογία, Γεωμετρία, Μετεωρολογία, Βιολογία, Λογική, Γλωσσολογία, Ψυχολογία, Ηθική, Αισθητική, Παιδεία, Ιστορία, Πολιτική, Οικονομία, [Μουσική](#) και Ποίηση, Μυθολογία, ακόμα και Θεολογία, ήσαν ασχολίες και οπτικές ενός και μόνο ανθρώπου, του σκεπτόμενου «φιλοσόφου» ή απλά και μόνο σοφού.

Ακόμα, είναι πολύ σημαντικό πως ο φιλόσοφος, συγχρονίζει το (αλχημικό) του πείραμα, με τη δική του προσωπική ανέλιξη προς τη Γνώση, την «άνοδο της ψυ-

χής του στην κλίμακα της συνείδησης», όπως λέει ο ίδιος ο Ζώσιμος.

Τα Ερμητικά Κείμενα, γνωστά ως η διδασκαλία του Ερμή του Τρισμέγιστου, υπήρξαν κατά κάποιον τρόπο η Βίβλος των Αλχημιστών. Παράλληλα, οι στοιχειώδεις «οδηγίες χρήσεως» του Αλχημικού έργου, ήσαν καταγραμμένες στον Σμαραγδένιο Πίνακα, που αποδίδεται επίσης στον Τρισμέγιστο. Αυτό το κείμενο, υπήρξε ίσως και η αφορμή για την πρακτική «εφαρμογή» της Αλχημείας, με την επιχείρηση της μετάλλαξης των στοιχείων και άλλα «μαγικά».

Όπως είπαμε ήδη, αυτή η πρακτική, υπήρξε και η βασική αιτία για τη δυσφήμιση της Αλχημείας από τους σύγχρονους επιστήμονες, και την απόρριψη της συνολικά. Στην πραγματικότητα όμως, η Αλχημική φιλοσοφία ήταν ένας τρόπος σκέψης, που πρότεινε την αρχή του Ενός, και του Συμπαντικού μοντέλου των ομοιοτήτων, των αντιστοιχιών και των μιμήσεων.

Χαρακτηριστικό της Αλχημείας, είναι η προσωπική ενασχόληση και ένταξη του Αλχημιστή στο έργο που δημιουργεί, με εσωστρέφεια και προσωπικές επιλογές, ακόμα και στη μέθοδο που θ' ακολουθήσει. Η τέχνη της Αλχημείας δίνει όλους τους αρχετυπικούς κωδικούς που χρειάζονται, αλλά ο κάθε ένας Αλχημιστής, ερμηνεύει και ορίζει τη σειρά της διαδικασίας, σύμφωνα με τη δική του προσωπικότητα. Αυτό είναι όπως είπαμε ήδη που κάνει τα αλχημικά δοκίμια να είναι τόσο σκοτεινά, μιά και δεν υπάρχει μία κοινή δομή.

Από την πρώτη στιγμή, διατυπώθηκε ο ανθρωποκεντισμός της ελληνικής σκέψης. Από το «πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος» του Πρωταγόρα, ως το «τι μεγάλο θαύμα, ο άνθρωπος, Ασκληπιέ» των Ερμητικών Κειμένων, με τη διάδοσή του από την εποχή των Νεοπλατωνιστών ίσαμε τις χώρες του Ζωροάστρη, κι από τον Marsilio Ficino ως το μανιφέστο του Pico della Mirandola, ο «Ουμανισμός» όπως μεταφράστηκε, διοχέτευσε όλη του τη δόξα στην Αναγέννηση. Κι ήταν στην ουσία εσωστρεφής, ο Ανθρωπισμός, από την πρώτη στιγμή, αφού δεχόταν εκ προοιμίου την ιδιαιτερότητα του καθενός ξεχωριστά, ανθρώπου και έργου.

Αλλά η γέννηση του ανθρώπινου λόγου, κατά τον Αριστοτέλη έμφυτη Ανάγκη, έχει ως πηγή και κίνητρο δύο διαφορετικούς κόσμους: Τον «εξωτερικό», δηλαδή τον κόσμο που αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος μέσω των αισθήσεών του, και τον «εσωτερικό» όπως θα τον χαρακτηρίσομε, δηλαδή αυτόν που «αισθάνεται» μέσα του, χωρίς πάντα ν' αναγνωρίζει την πηγή του.

Κι επειδή αυτός ο «εσωτερικός» κόσμος είναι ασαφής και συγκεχυμένος, και κυριαρχείται από κάθε είδους μνήμες (κυταρική, λειτουργική, βιωμένη κ.λ.), θεωρούμε πως η αντίληψη του «εξωτερικού» κόσμου είναι αυτή που διαμορφώνει σταδιακά την άρθρωση του λόγου που θα προκύψει.

Σ' όλες τις Θεογονίες, Κοσμογονίες και φιλοσοφικές περιπλανήσεις, τρία είναι τα

θέματα που κυριαρχούν ως προς την αντίληψη του ανθρώπου, και που αφορούν την Αρχή, τη Γένεση ή τη Θεογονία:

A) Το Φως (οι Ανακλάσεις του και οι Σκιές, ορισμός του Χώρου)

B) Η Κίνηση (ως πραγμάτωση του Χρόνου)

Γ) Ο Λόγος (από μian άποψη, σύνθεση του Χώρου με τον Χρόνο).

Και το μεν φως, ως «πρώτη εντύπωση» του νεογέννητου, διάχυτο και ασαφές, μοιάζει να είναι μία *σταθερά* του Σύμπαντος και της ζωής. Όμως το φως, δεν είναι ορατό παρά μόνο χάρη στις ανακλάσεις του σε υλικά υποστρώματα, και τις σκιές που προκύπτουν απ' αυτές τις μορφές σε μια στέρεη προοπτική.

Για να θυμηθούμε και πάλι το νεογέννητο, είναι η (φωτισμένη ή σκιώδης) κίνηση που το βοηθάει να ξεχωρίζει τις φόρμες από τον διάχυτο φωτισμένο χώρο, και ν' αποκτά τη συνείδηση της τρίτης διάστασης (προοπτική).

Μ' αυτό τον τρόπο, διαμορφώνεται στη συνείδηση του ανθρώπου η άρθρωση και δομή του λόγου, σε σχέση πάντα με τις εικόνες που αντιλαμβάνεται. Ενώ, δηλαδή, από το αρχικό αδιαμόρφωτο φωτεινό χάος ξεχωρίζουν οι φόρμες με την κίνησή τους, με τη σειρά του, ο λόγος (ως αρχετυπική μίμησης) δίνει δομή και άρθρωση στον ενδιάθετο λόγο-κόσμο της φαντασίας και της μνήμης του. Χωρίς να ξεχνάει φυσικά, την κίνηση και τον χρόνο, αφού σε κάθε λογική πρόταση είναι απαραίτητο ένα τουλάχιστον (κινητήριο) ρήμα.

Από την άλλη, ο χρόνος και η κίνηση, είτε ως «πρώτον κινούν» του Αριστοτέλη, ή ως Ησιόδειο Χάος, ή ακόμα ως επιστημονική διατύπωση περί του Big Bang, είναι η βεβαίωση της ίδιας της ύπαρξης της ζωής, της Αλήθειας. Και ως εκ τούτου, σημείο επαφής ανάμεσα στον ενδιάθετο λόγο της φαντασίας, και τον έναρθρο λόγο της εκφοράς.

Η αλχημική διαδικασία ακολουθεί αυτό που σήμερα ονομάζομε ψηφιακή λογική, δηλαδή το 0 και το 1, και η κίνηση δημιουργείται από τη σχέση (αλληλεπίδραση) του 0 προς το 1, και του 1 προς το 0. Αυτό την κάνει να είναι ένα ιδανικό μοντέλο σκέψης, κατ' εικόνα και ομοίωσιν της Φύσης και του Σύμπαντος, του ανθρώπου και του μικροκόσμου, κι ενώ από μόνη της η βασική «εξίσωση» δεν δείχνει να έχει καμία πρακτική εφαρμογή, εντούτοις αν επενδυθεί με τ' ανάλογα νοήματα, μπορεί να χρησιμεύσει για την ανάλυση-σύνθεση οποιουδήποτε άλλου τομέα δημιουργίας, από την Ψυχολογία ως την Ιατρική, από τη συγγραφή ενός σεναρίου ως την κατασκευή ενός αρχιτεκτονήματος, κι από την πληροφορική ως την Αστρολογία.

Για να γίνει πιο κατανοητή αυτή η μέθοδος, πρέπει να θεωρήσομε το 0 ως σύμβολο του κόσμου του Ενιαίου, που περιλαμβάνει τα πάντα σε κατάσταση σύντηξης και χάους, έναν κόσμο αδιανόητο αφηρημένο και μη αντιληπτό, και το 1 ως

σύμβολο του κόσμου των Διαχωρισμένων, σε όλα τα επίπεδα, διαστάσεις και μεγέθη, που είναι ο κόσμος ο αντιληπτός, μετρήσιμος και έναθρος. Κι ενώ ο κόσμος ο ενιαίος περιλαμβάνει και τους κόσμους του διαχωρισμού, αυτοί οι κόσμοι, δε μπορούν να εκφράσουν τον κόσμο τον Ενιαίο, παρά μόνο κατά μίμησιν ομοίωσιν και αναπαράστασιν. Αυτό είναι και το παράδοξο αυτής της λογικής, αφού οι δύο κόσμοι δε μπορούν να εξισωθούν, και παρ' όλα αυτά είναι απολύτως συμβατοί.

Εκ πρώτης όψεως φαίνονται πολύ δύσκολα στην κατανόησή τους όλα αυτά, αλλά θα φωτιστούν καλύτερα με την ανάπτυξή τους και την εφαρμογή αυτής της λογικής σε συγκεκριμένους τομείς της ανθρώπινης σκέψης και δραστηριότητας.

Προχωρώντας παραπέρα στην ανάλυση της Αλχημικής λογικής, θα πούμε πως το ο (Ενιαίο) αντιστοιχεί στην αρχετυπική Πηγή, την γενέτειρα, την αρχή της δημιουργίας, το Ησιόδειο Χάος και την εκκίνηση του Χρόνου. Όσο για το 1 (Διαχωρισμένο) αυτό αποτελεί την Ανάκλαση της πηγής, μιαν αντεστραμμένη εικόνα του Ενιαίου, που όμως το περιλαμβάνει ως απολεσθείσα μνήμη, στην καλύτερη περίπτωση ως Χώρο του απρόβλεπτου, της μαγείας και των θαυμάτων.

Έτσι, ο άνθρωπος, βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο κόσμους, κι αυτός ο ενδιάμεσος χώρος είναι το Πεδίο Αλληλεπίδρασης. Στο οποίο πεδίο, η μία κίνηση, από την Πηγή στην Ανάκλαση, πραγματοποιείται ερήμην του, ενώ η επιστροφή από την ανάκλαση στη μνήμη της πηγής, ολοκληρώνει τη σκέψη του ανθρώπου, και επηρεάζει το (τρισυπόστατο) σώμα του.

Για να χρησιμοποιήσουμε μια παραβολή, μπορούμε να παρομοιάσουμε τον άνθρωπο με τον θεατή μιας ταινίας, που παρακολουθεί τα δρώμενα στην οθόνη, χωρίς να βλέπει ούτε τον προβολέα, ούτε τις μπομπίνες της ταινίας που ξετυλίγεται πίσω από την πλάτη του. Όμως η παρακολουθήσει αυτή, στη σκέψη του, τον βοηθάει να «επιστρέψει» στην ίδια την ταινία ως σύνολο, και να συγκινηθεί (με την ετυμολογική έννοια της λέξης) από την επαφή του με τον αρχικό δημιουργό.

Δεν το κρύβω πως η εφαρμογή της αλχημικής σκέψης στη δημιουργία μιας κινηματογραφικής ταινίας, είναι εξαιρετικά αποτελεσματική, αφού μάλιστα η γλώσσα του κινηματογράφου βασίστηκε στην «Ποιητική» του Αριστοτέλη, ενός από τους πρωτοπόρους της αλχημικής σοφίας.

Όμως η πράγματι αποκαλυπτική λειτουργία της Αλχημείας σ' ό,τι αφορά την ίδια τη σκέψη του ανθρώπου, περιλαμβάνεται στον πιο παλιό ορισμό του νοήματος της λέξης «λόγος», που μας δίνει το Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας των Henry George Liddell και Robert Scott:

Λόγος:

(α) Ο έναρθρος λόγος, διά του οποίου προφέρεται ο ενδιάθετος λόγος.

(β) Ο ενδιάθετος (της σκέψης, αφηρημένος) μη αρθρωμένος λόγος.

(γ) Στην έννοια της λέξης λόγος, περιλαμβάνονται και οι δύο «λόγοι».

Αυτός και μόνο ο ορισμός, μπορεί ν' αποτελέσει το σημείο εκκίνησης αυτής της μελέτης, και απ' αυτόν να προκύψουν όλες οι διακλαδώσεις στις διαδρομές της σκέψης και του νου, που συγκροτούν το μεγάλο πλέγμα της μίμησης του αρχαιτικού Κοσμικού Πλεχτού.

Και τα τρία αυτά στοιχεία που αναφέρονται στο Liddell-Scott, έχουν μιά πλήρη αντιστοιχία με τη βασική δομή της Ερμητικής (Αλχημικής) σκέψης, όπου:

Α) Ο ενδιάθετος λόγος, μπορεί να θεωρηθεί ως Πηγή, που στη φιλοσοφία αναφέρεται ως Πηγή Φωτός, κι είναι αυτή η πηγή κατά τη Μυθολογία (και όχι μόνο) αφανής, ως τη στιγμή που το φως «ακουμπήσει» σε κάποιο υλικό αντικείμενο. Και ενιαία, αφού μέσα σ' αυτήν, το φως δεν ξεχωρίζει καμία φόρμα, δομή ή άρθρωση.

Β) Ο έναρθρος λόγος, δε μπορεί παρά να είναι η Ανάκλαση (της πηγής, και κατά συνέπεια του φωτός) σε στέρεο «έδαφος» ή υπόστρωμα, και η διαμόρφωση αυτού του φάσματος σε αρθρώσεις, δομές, σχήματα, μορφές και Εικόνες. Αφανωτές τομές χαρακτηρίζουν την αντίληψη αυτού του ορατού κόσμου, και σ' αντιστοιχία, τη διατύπωση αυτού του (έναρθρου άλλωστε) λόγου.

Γ) Πεδίο αλληλεπίδρασης, δε μπορεί παρά να είναι ο «τόπος» επαφής αυτών των δύο εκδηλώσεων του λόγου, με αμφίροπη κίνηση, τότε προς την Ανάκλαση και τότε προς την Πηγή. Στο πεδίο αλληλεπίδρασης (*champs d' interaction*) εκδηλώνεται (φανερώνεται) ο Χρόνος και η Κίνηση.

Γι αυτό και θα πούμε πως το πεδίο αλληλεπίδρασης, αντιστοιχεί στα δύο από τα τέσσερα κλασικά στοιχεία της Φύσης, όπως τα όρισε ο Εμπεδοκλής. Το Ύδωρ (Μνήμη κατά τους φιλοσόφους) και τον Αέρα (Πνοή, εξελισσόμενη ζωή).

Όσο για τ' άλλα δύο στοιχεία θα πούμε πως το Πυρ (που κατά τον Werner Heisenberg και όχι μόνο αφορά την Ενέργεια) αντιστοιχεί στην Πηγή και τον Ενδιάθετο λόγο, ενώ η Γη (και πάλι κατά τους επιστήμονες η Ύλη) είναι συντηρητική ως τεμαχισμένη Ανάκλαση της ενιαίας πηγής.

Είναι όμως και ο Αιθήρ. Άλλοι τον λένε Κενό, άλλοι Χώρο, άλλοι Πνεύμα, άλλοι Ουσία και άλλοι Μαύρη Ύλη. Ο Πλάτων δεν τον εντάσσει στην κατηγορία των άλλων τεσσάρων στοιχείων, αλλά τον ορίζει ως ανεξάρτητη αόρατη και αδρανής ουσία, με θεϊκή υπόσταση. Ο Αριστοτέλης δεν δέχεται αυτή τη διάκριση, αλλά προσθέτει τον Αιθέρα σ' άλλα τέσσερα στοιχεία, που έτσι γίνονται πέντε. Όμως

διευκρινίζει κι εκείνος, πως ο αιθήρ δεν έχει ιδιότητες (θερμό, ψυχρό, υγρό ή ξηρό), είναι αναλλοίωτος, και από τη φύση του κινείται σε κύκλους. Μ' αυτό τον τρόπο, η «πέμπτη» αυτή ουσία γίνεται πεμπτουσία, και σ' αυτό το σημείο ο Αριστοτέλης συναντά τον Πλάτωνα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Αιθήρ δεν διαθέτει έναν επαρκή έναρθρο λόγο που να επιτρέπει ακριβέστερο ορισμό, γι αυτό και ο Albert Einstein και άλλοι, διατυπώνουν την άποψη πως «δεν χρειάζεται η ύπαρξη του αιθέρα για να εξηγηθούν τα οπτικά φαινόμενα».

Πρέπει να υποθέσουμε πως ο ενδιάθετος και ο έναρθρος λόγος, μαζί με τις δύο φορές αλληλεπίδρασής τους, έχουν μια «άλλη» πρωταρχική πηγή, μια δημιουργική αλλά αφανή πεμπτουσία, που θα ονομάσομε Άλογον. Τυχόν αντιστοιχίες με το Κτιστόν και το Άκτιστον της Ορθοδοξίας, ή το Γεννημένο και το Αγέννητο του Ουίβητανικού (τουλάχιστον) Βουδδισμού, μπορεί και να είναι διαφωτιστικές.

Φαίνεται λοιπόν, πως ο ανθρώπινος λόγος, και στις 2 εκφάνσεις του, προφορικός, και γραπτός, προϋποθέτει την ύπαρξη μιας άλλης ουσίας, που είναι και θα παραμείνει ανεκδήλωτη –στην αντίληψη του ανθρώπου. Αυτό σημαίνει πως τόσο ο ενδιάθετος, όσο και ο έναρθρος λόγος, αλλά μαζί και τα δύο πεδία αλληλεπίδρασης, είναι αντεστραμμένες «μιμήσεις» μιας ενιαίας ουσίας, μια τεμαχισμένη αλήθεια που επιδιώκει την επανένωσή της (στη φύση του ενιαίου).

Αυτό μας οδηγεί και πάλι στον Εμπεδοκλή, που βεβαιώνει πως οι δύο βασικές δυνάμεις που κινούν τον κόσμο, είναι η Φιλία και το Νείκος. Δηλαδή καταλήγομε στα Ησιόδεια αρχέτυπα, του Έρωτα και της Έριδας, που αποτελούν τις δύο βασικές ενέργειες του Χρόνου και της κίνησης. Έλξη-απόωση λοιπόν, δύο αντιφατικά αισθήματα του ανθρώπου, διέπουν την κίνηση της σκέψης, τις διαδρομές του νου, τις συνδέσεις και αποσυνδέσεις, τη σύνθεση σε τελική ανάλυση ενός έργου (τέχνης;) που φωτίζει την ενότητα, ή υπογραμμίζει τις τομές ή και τα δύο.

Αυτή είναι και η αρχή της μυθοπλασίας, και στη μυθοπλασία ολοκληρώνεται ο ανθρώπινος λόγος, και δικαιώνεται ο ίδιος ο λόγος ύπαρξής του.

Η μυθοπλασία με οδήγησε στην αρχαία Ελληνική μυθολογία, και αυτή με τη σειρά της, μου φώτισε την Αστρολογία κάτω από ένα εντελώς νέο πρίσμα, χωρίς να πειράξω πολύ την ίδια την πρακτική της. Η επαλήθευσή της τόσες χιλιάδες χρόνια, με οδηγό τα ουράνια φαινόμενα και τους πλανήτες, μου έδινε τη βεβαιότητα πως η αρχαία σοφία είχε εντοπίσει ακριβώς τα σημεία των επιδράσεων, αλλά σε κάποιο βαθμό, οι ονομασίες των πλανητών δεν αντιστοιχούσαν στον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά των θεοτήτων που αντιπροσώπευαν.

Δυο λόγια ακόμα για την Κοσμογονία-Θεογονία, μια και αναφερθήκαμε στον Ησιόδο. Ο Νεοπλατωνισμός και κατά συνέπεια η Φλωρεντινή Αναγέννηση, αναγνώρισαν πως όσο πλησιάζομε στην Αρχαία (λεγόμενη) Σοφία, τόσο ακουμπάμε

στην Αλήθεια. Το ίδιο κατά κάποιο τρόπο λέει και η επιστήμη, που θεωρεί πως στην αρχή των πραγμάτων, όπως π.χ. στο Big Bang, περιλαμβάνονται όλα ανεξαιρέτως τα στοιχεία που θα διασπαστούν, διαλυθούν και αναλυθούν στη συνέχεια.

Γι αυτό και η σύγχρονη Δυτική σκέψη χάνεται σε χαοτικούς διαδρόμους σκέψης, αφού επιχειρεί να περιπλανηθεί στα δισεκατομμύρια σπασμένα κομμάτια του φαινομενικού κόσμου. Αυτή είναι μία «προσθετική» θα λέγαμε λογική, που αποφεύγει την αναγωγή στην αρχή των πραγμάτων, στην πηγή των ενεργειών, και περιπλανιέται χαοτικά στον κόσμο των πολλαπλών διαχωρισμών και διασπάσεων.

Από την ίδια «λογική» υποφέρει και η σύγχρονη Αστρολογία, που προσπαθεί να βρει διαδρόμους συνεπειας ανάμεσα στα 5.000 συμβολικά σημεία που αναφέραμε ήδη, χωρίς να επιχειρεί την αναγωγή στα βασικά αρχέτυπα, της αρχής και της δημιουργίας.

Στην περίπτωση της Ελληνικής Μυθολογίας που θα μας απασχολήσει, η αρχαία σοφία μας οδηγεί κατ' ευθείαν στον Ησίοδο. Η αρχή της μυθολογίας, ταυτίζεται με την ίδια την αρχή της δημιουργίας. Και ο Ησίοδος είναι σαφής: «Αρχή ουν Χάος γενετ'». Και μπορεί το χάος να μεταφράζεται ως *nothingness* (το τίποτα) για τους Αγγλοσάξονες και *vide* (κενό) για τους Γάλλους, αυτές οι έννοιες αναφέρονται σ' έναν υποτιθέμενο στατικό Χώρο, χωρίς κανένα στοιχείο εξέλιξης και κίνησης.

Ο Ησίοδος όμως χρησιμοποιεί το ρήμα «γίνομαι», που σημαίνει γεννιέμαι, και από τη φύση του το ρήμα, περιέχει τον χρόνο και την κίνηση. Έτσι, το Χάος αυτό, δε μπορεί παρά να είναι δυναμικό, όπως ακριβώς και το Big Bang, και να γεννάει τον ίδιο το χρόνο και την κίνηση.

Δε θ' ασχοληθούμε εδώ με την προβληματική του «πριν το Χάος», αφού το ίδιο το «πριν» έχει χρονικό προσδιορισμό, και πριν τον Χρόνο δε μπορεί να είναι πάλι χρόνος, αλλά θα πούμε με βεβαιότητα πως το Ησιόδειο Χάος είναι πράξη, έργο, τομή, διάσπαση, με μια λέξη Χάσμα. Είναι δηλαδή το Χάσμα της Ανατροπής από τον υποτιθέμενο τον Κόσμο τον Ενιαίο, στους κόσμους των Διαχωρισμένων και της αντίληψης του ανθρώπου.

Η Αλχημική διαδικασία για την αναθεώρηση της Αστρολογίας, ακολουθεί τις βασικές της αρχές και κινήσεις, με βοήθημα τον Σμαραγδένιο Πίνακα. Έτσι, εκτός από το βασικό σχήμα Πηγή-Ανάκλαση-Αλληλεπίδραση Α! και Β!, έχουμε και μια σειρά από δίδυμες και αντιφατικές ή συμπληρωματικές λειτουργίες: Θετικό-Αρνητικό, Αρσενικό-Θηλυκό, Γενικό-Ειδικό, Έλξη-Απώθηση, Έρωσ-Έρις και πάμπολλες άλλες κινήσεις.

Από την άλλη, έχουμε και την αρχετυπικό αναφορά στον κόσμο τον Ενιαίο, από τη σκοπιά των κόσμων των διαχωρισμένων. Με αποτέλεσμα τη κρίση του κόσμου

των διαχωρισμένων, με πρίσμα την Ηθική του Ενιαίου.

Τέλος, κεντρικό εργαλείο στην Αλχημική Ανάλυση, είναι η ίδια η Ανατροπή, η κίνηση δηλαδή από τον ένα σπόνδυλο των διδύμων νοείων στον άλλο. Είναι το σημείο 0, του τέλους και της αρχής, του κάθε τέλους και τις κάθε αρχής, σ' όλα τα επίπεδα και τις διαστάσεις.

Δεν γίνεται να παραθέσω τον τρόπο σκέψης που ακολούθησα για την Μυθοπλαστική και Μυθολογική αντιμετώπιση της Αστρολογίας, παρά μόνο ενδεικτικά και κατά καιρούς. Κι αυτό γιατί, όπως είπαμε, ο κάθε ένας «αλχημιστής», ακολουθεί τη δική τους προσωπική πορεία, με τη δική του λογική, τον δικό του ιδιαίτερο ψυχισμό, τις δικές του μνήμες και συνήθειες.

Γι αυτό και ο καθένας μπορεί να χρησιμοποιήσει τα ίδια αρχετυπικά «εργαλεία» και να πραγματοποιήσει τη δική του θεώρηση, το δικό του έργο. Αν τώρα αυτό το έργο είναι επιτυχημένο ή όχι, θα το δείξει η επαλήθευση ή διάψευση, με τον πειραματισμό και τις στατιστικές.

Τρία είναι τα επίπεδα που ερευνώνται στην Αστρολογία:

Α) Τα Ζώδια. Πρόκειται για τη βάση (ή πλατφόρμα) του χαρακτήρα του ανθρώπου, που είναι δοσμένη (πότε κληρονομικά), δεδομένη, αμετακίνητη, δομημένη και σχετικά αφανής. Είναι αυτό που μπορεί και να χαρακτηριστεί ως αρχετυπική Μνήμη, ή Μοίρα.

Β) Ο Ωροσκόπος. Λέγεται και Ανατέλλον Ζώδιο. Είναι αυτό που αφορά την εξωστρέφεια του ανθρώπου, τον φανερό του χαρακτήρα, τις ζωντανές του εκδηλώσεις και αντιδράσεις, που σπανίως εκφράζουν τον «αληθινό του εαυτό». Κι όταν το Ζώδιο ταυτίζεται με τον Ωροσκόπο, λέμε πως ο άνθρωπος αυτός είναι «ανοιχτό χαρτί».

Γ) Οι θεότητες (Πλανήτες). Είναι αυτοί που εκφράζουν την (αντιφατική πολλές φορές) κίνηση του ανθρώπου, τη δράση του, την τύχη και τις ατυχίες, την εξέλιξη και την πλοκή (μυθοπλασία) της ζωής του. Και όπως είναι φυσικό, μια και οι θεότητες αφορούν το (διπλό) Πεδίο Αλληλεπίδρασης, αυτή η δράση να είναι πότε αντιφατική και πότε αρμονική, και να υφίσταται την ενέργεια του δίδυμου Έρωτος-Έρις (έλξη-απόωση).

Η αναθεώρηση της Αστρολογίας, έπρεπε να ξεκινήσει από αυτό το τρίτο επίπεδο της δράσης-αντίδρασης, που αφορούσε ένα τεράστιο πολιτιστικό έργο, την ίδια την αρχαία Ελληνική μυθολογία και τη μυθοπλασία της. Στην οποία θα μπορούσαμε να προσφύγομε σε κάθε ανάλυση του «θέματος», για να δούμε ανάγλυφα και με παραδείγματα τις (ποικίλες και συχνά αντιφατικές όπως είπαμε) συμπεριφορές των θεοτήτων.

Η μετονομασία των πλανητών με ονόματα θεοτήτων μια οριζόντιας γενιάς, πα-

ρουσίαζε κάποια προβλήματα:

A) Στην παραδοσιακή αστρολογία δύο πλανήτες εμφανίζονται με τα ονόματα θεοτήτων που ανήκουν σε προηγούμενες γενιές, πριν δηλαδή από την «κυβέρνηση» του Δωδεκάθεου: Ο Κρόνος και ο Ουρανός.

B) Δύο ακόμα πλανήτες εμφανίζονται με την ονομασία δύο διαφορετικών ουρανίων σωμάτων, που δεν είναι καν πλανήτες. Ο Ήλιος και η Σελήνη.

Γ) Δύο θεότητες τέλος, εμφανίζονται να εκφράζουν από δύο πλανήτες η κάθε μία: Αφροδίτη, Ερμής.

Και πρέπει εδώ να πούμε πως η ιδέα των 12 θεών, ανήκει στους λογίους της Δύσης τον 17ο αιώνα, ενώ οι Έλληνες υπολόγιζαν ως εξαιρετικά σημαντικές και κάποιες άλλες θεότητες, που δεν χωρούσαν στα τετραγωνισμένα μυαλά των Δυτικών. Έτσι, στο γνωστό σχήμα του Δωδεκάθεου, θα έπρεπε να προστεθούν και τρεις πολύ σημαντικές θεότητες, που συμπληρώνουν το puzzle των συμπεριφορών και των δράσεων. Και ο μεν Πλούτων είχε βρει τη θέση του στην Παραδοσιακή Αστρολογία, όμως η Περσεφόνη και κυρίως ο Διόνυσος, έπρεπε να βρουν την έδρα τους.

Η λύση δόθηκε με την αποκατάσταση των επισήμων ζευγαριών. Ο Ζεύς ενώθηκε με την Ήρα, ο Πλούτων με την Περσεφόνη, και η Αφροδίτη με τον άντρα της, τον Ήφαιστο. Έτσι, δε φαίνεται τυχαίο που απέναντι (αντίθεση) στην Αφροδίτη του Ζυγού, βρίσκομε τον εραστή της, τον Άρη του Κριού. Κι αν αντικαταστήσομε την (άχρηστη πλέον) Αφροδίτη του Ταύρου με τη Δήμητρα –τι το πιο φυσικόθα την δούμε ξαφνικά απέναντι (σε αντίθεση) με τον γαμπρό της (Πλούτωνα) και την κόρη της (Περσεφόνη).

Μένει να δούμε τι ρόλο έπαιξε ο Ερμής, σύντροφος και βοηθός του Δία στις ατασθαλίες του, ως ο «τρίτος άνθρωπος» απέναντι (και σε αντίθεση) με το βασιλικό ζεύγος.

Για τους δύο πλανήτες με ονόματα ουρανίων σωμάτων, δεν προέκυψε καμμία δυσκολία. Ο Ήλιος αντικαταστάθηκε με τον Απόλλωνα, και η Σελήνη με τη θεά Εστία. Ο Ερμής στην Παρθένο, άχρηστος κι αυτός σ' αυτή την έδρα αφού θρονιάστηκε με άνεση στους Διδύμους, δεν είχε πρόβλημα αντικατάστασης: Θεά της γνώσης της σοφίας και του έναρθρου λόγου, είναι η Αθηνά.

Η εξαφάνιση του Κρόνου από την έδρα του Αιγόκερω, άφησε ελεύθερο το τοπίο στη μοναχική κατσικά στην κορυφή του βουνού, και στην κυνηγό-θεά Άρτεμι. Έμενε η αντικατάσταση του Ουρανού, και μια και το ζώδιο του Υδροχόου βρίσκεται απέναντι από τη νέα έδρα του Απόλλωνα, ο θεός έπρεπε να είναι αντίθετος και συμπληρωματικός. Κι αυτός ήταν ο Διόνυσος.

οίκος	ζώδιο	Πλανήτης <i>(Παραδοσιακή Αστρολογία)</i>	Θεότητα <i>(Μυθολογική Αστρολογία)</i>
I	ΚΡΙΟΣ	ΑΡΗΣ	ΑΡΗΣ
II	ΤΑΥΡΟΣ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΔΗΜΗΤΡΑ
III	ΔΙΔΥΜΟΙ	ΕΡΜΗΣ	ΕΡΜΗΣ
IV	ΚΑΡΚΙΝΟΣ	ΣΕΛΗΝΗ	ΕΣΤΙΑ
V	ΛΕΩΝ	ΗΛΙΟΣ	ΑΠΟΛΛΩΝ
VI	ΠΑΡΘΕΝΟΣ	ΕΡΜΗΣ	ΑΘΗΝΑ
VII	ΖΥΓΟΣ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ-ΗΦΑΙΣΤΟΣ
VIII	ΣΚΟΡΠΙΟΣ	ΠΛΟΥΤΩΝ	ΠΛΟΥΤΩΝ-ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
IX	ΤΟΞΟΤΗΣ	ΖΕΥΣ	ΖΕΥΣ-ΗΡΑ
X	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ	ΚΡΟΝΟΣ	ΑΡΤΕΜΙΣ
XI	ΥΔΡΟΧΟΟΣ	ΟΥΡΑΝΟΣ	ΔΙΟΝΥΣΟΣ
XII	ΙΧΘΥΣ	ΠΟΣΕΙΔΩΝ	ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Εκτός όμως από τον πίνακα της παραδοσιακής Αστρολογίας, πρέπει να εισαγάγουμε κάποιες εξωγενείς θεότητες, αλλά και κάποιες αρχαιτυπικές που όμως ανήκουν σε άλλη προγενέστερη γενιά, αλλά φαίνεται να επηρεάζουν σημαντικά (κυρίως ως ενέργειες) τη συμπεριφορά του συνόλου του ζωδιακού κύκλου. Έτσι, η εξωτική Εκάτη βρίσκει τη θέση της στη Μαύρη Σελήνη, που ως τώρα ονομαζόταν Δίλιθ, και ο τραγοπόδαρος Παν, σύντροφος ή-και πρόγονος του Διονύσου, αντικαθιστά τον Πρίαπο, που ήταν η ονομασία του Μαύρου Ήλιου.

Μένουν τώρα οι υπερ-θεότητες της πρώτης γενιάς των θεών, ο Έρως και η Έρις, που διεισδύουν ως ενέργειες σε κάθε μικρή ή μεγάλη κίνηση του ζωδιακού κύκλου, και τη μετατρέπουν από θετική σε αρνητική, και αντιστρόφως. Αυτή η ενέργεια, δε μπορεί παρά ν' αποδοθεί στον Βόρειο και τον Νότιο Δεσμό.

Είναι θεμητό να χρησιμοποιούνται βοηθητικά και κάποιες σημαντικές θεότητες της πρώτης και τη δεύτερης γενιάς των θεών της Ελληνικής Μυθολογίας, που αναφέρονται μάλιστα στην Παραδοσιακή Αστρολογία, όπως ο Ουρανός (και η Γαία) της πρώτης γενιάς και ο Κρόνος (με τη Ρέα) της δεύτερης. Αυτές δεν είναι τίποτ' άλλο, από πρωτόγονες μορφές των εξελιγμένων χαρακτήρων των απογόνων τους.

Αλλά εκεί που αυτός ο νέος κύκλος, μαζί με τις εξωτερικές του ενέργειες, δείχνει να ολοκληρώνει με μια κάποια τελειότητα τον Ουράνιο χάρτη του ανθρώπου, από τον αναγκαστικό και συμβατικό κύκλο των ζωδίων –και όχι μόνο- λείπει η ζωοδόχος κίνηση. Διότι, έχει ειπωθεί επανειλημμένα, αν η γη λ.χ. περιστρέφονταν σε κυκλική τροχιά γύρω από τον ήλιο, δε θα υπήρχε εποχιακός κύκλος, ούτε φυσικά και ζωή.

Για την ανάγκη της ένταξης της ελλειπτικής τροχιάς στον τεχνητά περιορισμένο κύκλο, επιστρατεύεται ξανά η Αλχημική Σκέψη. Όπως είπαμε ήδη, αρχετυπική και εξαιρετικά σημαντική ενέργεια, αποτελεί η έννοια της Ανατροπής. Και η ανατροπή συντελείται στην ελλειπτική τροχιά της γης, δύο φορές: Στο Αφήλιο, και στο Περιήλιο.

Δύο ακόμα (μικρότερης σημασίας ίσως) ανατροπές, έχουμε στο Θερινό και το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Συμβολικά μπορούμε να πούμε, και κατά παρέκκλιση από τις «πραγματικές» θέσεις των πλανητών, πως ο βασικός άξονας των μεγάλων ανατροπών, κυριαρχείται από τις παρουσίες του Διόνυσου και του Απόλλωνα. Ο Διόνυσος, που κατοικεί στην αιχμή του Υδροχόου (αιχμή θα χαρακτηρίσω την αρχή του κάθε ζωδίου) είναι ο Μεγάλος Ανατροπέας.

Μπορούμε να φανταστούμε ένα σύννεφο φορτισμένο με θετικό ηλεκτρισμό, που κινείται προς ένα άλλο σύννεφο, με αρνητικό. Όσο πλησιάζει, τόσο αυξάνεται η ενέργειά του, και επιταχύνεται η κίνηση. Κι όταν συναντιέται το πρώτο σύννεφο με το άλλο, βλέπομε την αστραπή, ακούμε τη βροντή και πέφτει ο κεραυνός. Κι ύστερα προσπερνάει, καθυστερεί την κίνησή του, κι εκεί που πλησίαζε το στόχο του, τώρα απομακρύνεται απ' αυτόν.

Ήρθε η ώρα ν' ασχοληθούμε και με τ' άλλα επίπεδα του ανθρώπινου χαρακτήρα, και των εκδηλώσεών του. Και φυσικά, οδηγός μας είναι η ίδια η Μυθολογία και οι ιστορίες της, από τις οποίες προκύπτουν οι δύο χαρακτήρες του ανθρώπου. Είναι η ίδια η Μυθοπλασία που ορίζει τις εκδηλώσεις του ανθρώπου (Ωροσκόπος), και στη συνέχεια, σε συνδυασμό μ' αυτή την εξωστρέφεια, ερευνάται ο βαθύτερος εαυτός, κρυφός ίσως και μοιραίος.

Σε πρώτη φάση, στοιχειωδώς και με την επίκληση των αντιθέσεων, το πράγμα δείχνει να είναι εύκολο. Είναι φυσικό, η Εστία λ.χ., που συνδέεται με τη ζεστασιά του σπιτιού, το τζάκι, το βόλεμα σε «εσωτερικούς χώρους», την κοινωνικότητα, να έχει απέναντί της την Άρτεμη, του βουνού και του κάμπου, του κυνηγιού και της μοναξιάς, της απομόνωσης και της καλογερικής, ίσως-ίσως και της αντικοινωνικότητας.

Το ίδιο εύκολο είναι να βρούμε τους χαρακτήρες του Απόλλωνα, άρχοντα, γενναιοόδωρου, λογικού και νομιμόφρονα, περιστοιχισμένου από αυλικούς, και του Διόνυσου απέναντι, που είναι ο Επαναστάτης, ο ήρωας της μεγάλης αλλαγής (ανατροπής), της μέθης και του «παραλόγου» (η σωστή λέξη είναι αλόγου), που δεν τον ακολουθούν αυλικοί αλλά ιέρειες.

Νηφάλια και ψύχραιμη εμφανίζεται η Αθηνά, ενώ φουρτουνιασμένος και παθιασμένος μας βγαίνει ο Ποσειδώνας.

Πιο σύνθετες εμφανίζονται οι αντιθέσεις των τριών πρώτων θεοτήτων του Ζωδιακού κύκλου, με τα ζεύγη που χουν απέναντί τους. Ο Άρης, διαλύει το συμβατικό αντρόγυνο Αφροδίτη-Ήφαιστος. Η Δήμητρα, με τον εποχιακό κύκλο που επιβά-

λει, ανατρέπει το «βόλεμα» της Περσεφόνης με τον Πλούτωνα. Και ο Ερμής, τέλος, με την ευκινησία του και τις πολλαπλές επικοινωνίες, αναστατώνει τον εφησυχασμό του ζεύγους Ζεύς-Ήρα.

Αυτό φέρνει και έναν νέο χαρακτήρα στην ταξινόμηση των ζωδίων. Από το 10 ως το 12 κι από το 1 ως το 3, δηλαδή Άρτεμις, Διόνυσος, Ποσειδών, και Άρης Δήμητρα και Ερμής, και τ' αντίστοιχα ζώδια Αιγόκερως, Υδροχόος, Ιχθύς, Κριός Ταύρος και Δίδυμοι, κυριαρχεί η αντισυμβατικότητα, η Αλλαγή, ενίοτε η Ανατροπή.

Από το 4 ως το 9, δηλαδή Εστία Απόλλων Αθηνά, και Αφροδίτη/Ήφαιστος, Πλούτων/Περσεφόνη και Ζεύς/Ήρα, αλλά και τ' αντίστοιχα ζώδια Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγός, Σκορπιός και Τοξότης, χαρακτηρίζονται από μία σταθερότητα, μια συμβατικότητα, και μία νομοταγή αντιμετώπιση της κοινωνίας και της ζωής.

Με μία διαφορά: Στα ζώδια των ζευγαριών, η σύγκρουση ανάμεσα στη συντήρηση και την αλλαγή, είναι και εσωτερική, δηλαδή εκδηλώνεται με μια διαμάχη στο εσωτερικό των ζευγαριών.

Με όλα αυτά τα στοιχεία, το μόνο (;) που μένει, είναι η ίδια η εφαρμογή αυτής της πλατφόρμας στην ίδια τη μυθολογία της Ελληνικής Μυθολογία. Να γίνει δηλαδή μία νέα αφήγηση των ιστοριών που αφορούν τις θεότητες, και να επιχειρηθεί η εφαρμογή των νοημάτων αυτών των δράσεων, στ' αντίστοιχα ζώδια και τους Ωροσκόπους.

Έτσι, ο αστρολόγος που θα θέλει να εφαρμόσει την Μυθολογική Αστρολογία, θα έχει απτά παραδείγματα και με απλά λόγια, για να περιπλανηθεί σ' ένα χάος που έχει ήδη δομηθεί στις βασικές αρχές της δημιουργίας του.

οίκος	Ζώδιο	Τάση	Θεότητα και Χαρακτήρας
I	ΚΡΙΟΣ	Δυναμικός	ΑΡΗΣ Κινητικός
II	ΤΑΥΡΟΣ	Δυναμικός	ΔΗΜΗΤΡΑ Εξελικτικός
III	ΔΙΔΥΜΟΙ	Δυναμικός	ΕΡΜΗΣ Επικοινωνιακός
IV	ΚΑΡΚΙΝΟΣ	Συντηρητικός	ΕΣΤΙΑ Συμβατικός
V	ΛΕΩΝ	Συντηρητικός	ΑΠΟΛΛΩΝ Σταθερός
VI	ΠΑΡΘΕΝΟΣ	Συντηρητικός	ΑΘΗΝΑ Υπολογιστής
VII	ΖΥΓΟΣ	Αντιφατικός	ΑΦΡΟΔΙΤΗ-ΗΦΑΙΣΤΟΣ Συμβιβαστικός
VIII	ΣΚΟΡΠΙΟΣ	Αντιφατικός	ΠΛΟΥΤΩΝ-ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ Ολοκληρωτικός
IX	ΤΟΞΟΤΗΣ	Αντιφατικός	ΖΕΥΣ-ΗΡΑ Κυρίαρχος
X	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ	Ανατρεπτικός	ΑΡΤΕΜΙΣ Εσωστρεφής
XI	ΥΔΡΟΧΟΟΣ	Ανατρεπτικός	ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ανατροπέας
XII	ΙΧΘΥΣ	Ανατρεπτικός	ΠΟΣΕΙΔΩΝ Κυκλοθυμικός